

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 22Csp/78/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201777
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Matayová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2018:1418201777.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Matayovou v právnej veci žalobcu: L. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XX, 841 01 Bratislava, občan SR, zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti istiny 174,90 Eur **z a s t a v u j e**.

V zastavenej časti žiadna zo strán sporu **n e m á** nárok na náhradu trov konania.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 495,61 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 13.04.2018, doručenou súdu 16.04.2018, domáhal od žalovaného zaplata sumy 670,51 Eur titulom bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.01.2014 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038902, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur so splatnosťou 36 mesačných splátok s výškou splátky 70,20 Eur s celkovou čiastkou na úhradu 2.527,20 Eur. Zároveň bol žalobca povinný zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 253,84 Eur. Zo žiadosti/zmluvy o poskytnutí revolvingového podpísanej žalobcom 09.01.2014 a žalovaným 10.01.2014 vyplýva, že žalobca v bode 5 žiadal o poskytnutie úveru vo výške 1.500,- Eur so splatnosťou 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 70,20 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.527,20 Eur s predpokladanou RPMN 45%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 45%, priemernou RPMN nákladov za úver vo výške 45,94%, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 850,67 Eur, pri predpokladanej RPMN 39,82%, ročnej úrokovej sadzbe 45,01%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.684,80 Eur. V bode 6 sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500,- Eur, splatnosť úveru je 36 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 70,20 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.527,20 Eur s predpokladanou RPMN 44,96%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 45%, priemernou RPMN nákladov za úver vo výške 45,94%, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 850,67 Eur, pri predpokladanej RPMN 39,86%, ročnej úrokovej sadzbe 45,01%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.684,80 Eur. V oznámení veriteľa

o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 10.01.2014 vyplýva, že žalobcovi bol schválený úver vo výške 1.500,- Eur so splatnosťou 36 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 70,20 Eur s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 11.02.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 11.01.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 11. deň, ročnou RPMN úveru 44,96%, s priemernou RPMN nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 45,94%, celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť 2.527,20 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa dohody o poskytnutí služby 253,84 Eur. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, pričom žalobca mal za to, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V oboch prípadoch žalobca so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5, ktorú následne žalovaný podpísal. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti nebola táto časť vyplnená. Následne žalobcovi došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru, toto však nie je zo strany žalobcu podpísané. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že absentuje prvá základná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9, t.j. chýba písomná forma. Žalobca mal za to, že ide o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko žalobca v čase podpisu zmluvy nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude úver schválený, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru ani podmienky, za ktorých mu bude úver poskytnutý. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň mal žalobca za to, že v zmluve absentujú ďalšie podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na uvedené sa poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 45% ročne. V zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Uvedená odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú. Podľa informácií NBS SR v januári 2014 bola priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v obchodných bankách 12,91%. Zároveň žalobca považoval dohodu o poskytnutí služby súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára a na tom nemení nič skutočnosť, že k tejto zmluvnej podmienke nemusel žalobca pristúpiť. Žalobca zaplatil žalovanému zo zmluvy doposiaľ 2.613,50 Eur titulom úveru. Výška úveru bola 1.246,16 Eur (odpočítané o odplatu za dohodu o poskytnutí služby vo výške 253,84 Eur). Výška revolvingu bola 696,83 Eur. Žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 670,51 Eur, ktorú žalobca žiadal uhradiť.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe popieral tvrdenie o tom, že v prípade predmetnej zmluvy nebola splnená požiadavka na písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uzavretím predmetnej zmluvy poukazoval na to, že táto zmluva bola uzavretá na základe návrhu na uzavretie v podobe žiadosti žalobcu (ako dlžníka) zo dňa 09.01.2014 vyjadreného v bode 5 (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur - vyplňte) a prijatia návrhu dlžníka veriteľom vyjadreného v bode 6 (Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Eur - nevypĺňajte)“ zo dňa 10.01.2014. Medzi návrhom na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti o poskytnutie úveru a prijatím návrhu veriteľom v podobe bodu 6 nie je, pokiaľ ide o údaje dohodnuté medzi zmluvnými stranami, žiaden podstatný rozdiel, v zmysle ktorého by bolo možné toto prijatie návrhu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať nový návrh, s ktorým by žalobca ako navrhovateľ zmluvy nevyslovil súhlas. Tvrdenie žalobcu o povahe oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemá absolútne žiadnu oporu ani v skutkových okolnostiach a ani v právnych predpisoch. V súvislosti s dojednaním, resp. uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné podotknúť, že nie všetky údaje predstavujúce náležitosti takejto zmluvy sú objektívne dohodnuteľné a zákonná úprava to logicky ani nepredpokladá. Je nesporné, že napríklad údaj o kontrolnom orgáne, priemernej hodnote RPMN a iné sú nedohodnuteľné, rovnako tak nie je možné priamo dohodnúť ani výšku RPMN. Ani údaj o konečnej splatnosti úveru, či tzv. rozpise splátky (čo je, mimochodom, ako výsledok výkladu zákona zrejme v rozpore s úniijným právom, a preto o. i. prebehlo pred SD EÚ konanie o predbežnej otázke vo veci C-42/15) nie sú dohodnuteľné, lebo ich hodnota je výsledkom (a v určitom zmysle aj dôsledkom) toho, čo si strany medzi sebou dohodnúť môžu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je osobitným zmluvným typom a zákon o spotrebiteľských úveroch ju neupravuje ako typ zmluvy (čo prakticky znamená, že uvedený zákon sa použije len na niektoré otázky spojené so spotrebiteľským úverom, ale nenahrádza a nevylučuje použitie právneho predpisu,

ktorý typ úverovej zmluvy upravujú). Uvedeným žalovaný poukazoval na to, že pre vznik úverovej zmluvy sú vždy rozhodujúce ustanovenia upravujúce vznik tejto zmluvy ako takej, teda ustanovenie podľa ktorého je potrebná dohoda strán o výške úveru, úroku a splatnosti záväzku dlžníka. Tým je dovŕšený vznik úverovej zmluvy. Náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy v podobe, ako vyplývajú z § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, sa s uvedenými predpokladmi pre vznik úverovej spotrebiteľskej zmluvy čiastočne kryjú a čiastočne predstavujú také náležitosti, ktorých (ne)uvádzanie v takejto zmluve má iné právne následky ako to tvrdí žaloba. Aj uvádzanie týchto náležitostí nezávisí vždy od dohody strán, pretože viaceré z údajov sú určené buď iným subjektom alebo stanoveným postupom, ktorý strany zmluvy ovplyvniť nemôžu. Vzhľadom k uvedenému žalovaný tvrdil, že záver žalobcu o neuzavretí písomnej zmluvy je založený na nesprávnych predpokladoch, pretože strany sa dohodli na všetkých skutočnostiach, ktoré pre vznik úverovej zmluvy sú podstatné.

Žalobca uvádzal, že v predmetnej zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, následkom čoho je nutné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. V prvom rade žalovaný poukazoval na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z. z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017.

K namietanej absencii termínu konečnej splatnosti úveru žalovaný uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere (článok 7. ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9. ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou o revolvingovom úvere. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b/, „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c/ „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d/ uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný poukazoval tiež na to, že záver spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedeného spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z. z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z. z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé,

že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58: uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru.

K námietke absencie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch žalovaný uviedol, že uvedené ustanovenie vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. V tomto smere opäť poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k/, aký zaujal žalobca). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto namieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i/ smernice. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n/ zákona č. 129/2010 Z. z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazujeme týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný.

Žalobca v podanej žalobe napádal výšku úrokovej sadzby úveru, pričom tvrdil, že odplata dojednaná v zmluve výrazne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú v rozhodnom období na finančnom trhu. Žalovaný popieral toto tvrdenie, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a

pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 45,94 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25 - 27 %. Navyše v prípade predmetnej zmluve bola dojednaná ročná úroková sadzba úveru vo výške 45 %, teda v nižšej hodnote ako bola v rozhodnom období obvyklá výška odplaty. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016.

Žalobca namietal uzatvorenie dohody o poskytnutí služby. Žalovaný tvrdil, že dohoda nie je predpokladom a ani podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Z bodu 8. ods. 8.6 dohody o poskytnutí služby vyplýva: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“ Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Dohoda o poskytnutí služby je uzavretá ako samostatná zmluva. Pomerne dôležitým faktorom je tiež obsah tejto dohody. Uvedený text je osobitne zvýraznený a objektívne neprehliadnuteľný, a to už pri vynaložení čo len sebe menšej pozornosti. Zároveň žalovaný popieral tvrdenia žalobcu týkajúce sa poskytnutia služby, nakoľko služba nie je poskytovaná automaticky, ale z iniciatívy dlžníka. Žalobca si uvedených skutočností bol pri podpise zmluvy vedomý, pričom k uvedenému nemal žiadne výhrady. Z dôvodu právnej opatrnosti poukazoval na to, že nakoľko dohoda o poskytnutí služby nie je podmienkou ani predpokladom pre vznik predmetnej zmluvy, a teda ide o individuálne dojednanie, v zmysle § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch sa odplata za služby spočívajúcu v možnosti odkladu splátok podľa tejto dohody nezapočítava do celkových nákladov a ani do výpočtu RPMN.

Z obsahu žaloby teda nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by žalobca bol oprávnený požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej podstatnými obsahovými náležitosťami je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v jeho prospech a na druhej strane záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutú odplatu za ich poskytnutie.

Žalovaný namietal zároveň aj rozsah žalobcom uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V zmysle podanej žaloby sa totiž žalobca domáha zaplata sumy 670,51 Eur titulom predmetnej zmluvy revolvingovom úvere, ktorú považuje za bezdôvodné obohatenie žalovaného. Žalobca pri vyčíslení rozsahu uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal z predpokladu, že mal doposiaľ žalovanému zaplatiť z predmetnej zmluvy splátky poskytnutého úveru a revolvingu v celkovej sume 2.613,50 Eur, pričom mu bola poskytnutá čiastka úveru v sume 1.246,16 Eur a revolving v sume 696,83 Eur. Tvrdenie žalobcu o výške ním vykonaných úhrad v prospech žalovaného sa však nezakladá na pravde, nakoľko žalobca z titulu predmetnej zmluvy zaplatil žalovanému v skutočnosti splátky úveru v celkovej sume 2.438,60 Eur, pričom vyplatená čiastka úveru vrátane všetkých revolvingov predstavovala celkovú sumu 1.942,99 Eur (t. j. poskytnutá čiastka úveru v sume 1.246,16 Eur spolu s vyplateným revolvingom v sume 696,83 Eur). V zmysle uvedeného žalobca uhradil žalovanému z titulu predmetnej zmluvy nad rámec istiny vyplatených peňažných prostriedkov úveru/ revolvingom sumu 495,61 Eur.

Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a súčasne zaviazal žalobcu k náhrade trov právneho zastúpenia

3. Žalobca v rámci repliky poukázal na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy. Žalobca mal za to, i s poukazom na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa, že

každý z atribútov vyjadrených v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom (poplatok za poskytnutie úveru). Pokiaľ majú podľa žalovaného vytykané zákonné náležitosti vyplývať z oznámenia žalovaného o schválení úveru, poukazoval na to, že tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca (formulárová zmluva), a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500038902 zo dňa 10.01.2014 je zrejmé, že bod 5 (vyplňte) vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 09.01.2014 s tým, že bod 6 (nevypĺňajte) nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 10.01.2014. Až následne dňa 10.01.2014 vyhotovil žalovaný oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemal žalobca k dispozícii dňa 09.01.2014, preto oznámenie nemožno považovať za súčasť zmluvy, ale za nový návrh zmluvy, ktorý žalobca neakceptoval, nakoľko nie je opatrený jeho podpisom. Ako vyplýva zo súdnych rozhodnutí rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. 5Csp/13/2017 (bod 39. odôvodnenia) a č. 7Csp/14/2017 (bod 28. odôvodnenia) oznámenie žalovaného o schválení úveru nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou.

Taktiež nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere nie je osobitným zmluvným typom a zákon o spotrebiteľských úveroch ju neupravuje ako typ zmluvy (čo prakticky znamená, že uvedený zákon sa použije len na niektoré otázky spojené so spotrebiteľským úverom, ale nenahrádza a nevylučuje použitie právneho predpisu, ktorý typ úverovej zmluvy upravujú). Odhliadnuc od skutočnosti, že napriek označeniu zmluvy o revolvingovom úvere, túto podľa jej obsahu za zmluvu o revolvingovom úvere nemožno považovať, mal žalobca za to s poukazom na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/40/2016 bod 2. odôvodnenia, že pokiaľ ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je potrebné prednostne aplikovať osobitný právny predpis, a to zákon o spotrebiteľských úveroch, v neupravených otázkach Občiansky zákonník a Obchodný zákonník len tam, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov.

Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že závery súdu o rozčleňovaní splátok sú nedôvodné a nesprávne, na základe novely zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá bola schválená v Národnej Rade SR dňa 12.10.2017 mal žalobca za to, že pre posúdenie či zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov je rozhodujúci právny stav účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto argumentácia ohľadne pripravovanej novely zákona o spotrebiteľských úveroch neobstoí.

K námietkam žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016 a rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014.

Taktiež neobstoí tvrdenie žalovaného, že v prejednávanej veci neboli dokázané zákonným spôsobom ani žiadne oprávnené pochybnosti o platnosti právneho úkonu dohody o poskytnutí služby. Žalobca mal za to, že pokiaľ žiadosť/zmluvu pripravil žalovaný a ak má možnosť v zmysle dohody o poskytnutí služby hneď od poskytnutia úveru vyžadovať platenie za služby bez ohľadu na to či vôbec v budúcnosti žalobca služby využije alebo nie, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, takáto podmienka je neprijateľná (53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č.k. 10C/291/2014 - 36 zo dňa 05.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015), o čom má žalovaný vedomosť.

Ďalej žalobca poukazoval i na tú skutočnosť, že v čase žiadania o poskytnutie úveru mal jediný záujem, a to získanie úveru na preklenutie nepriaznivej situácie, preto nebolo v jeho záujme žiadať spoplatnené služby a to ešte také, ktoré vôbec nemusí dostať. Z uvedeného je preto predmetný úkon - dohoda o poskytnutí služby pre nedostatok vôle neplatný. (rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/934/2015 zo dňa 29.06.2016). Žalobca má za to, že žalovaný prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, a preto musí toto plnenie vydať tak, ako je to špecifikované v žalobnom návrhu.

Vzhľadom na to, že Zmluvu titulom absencie zákonných náležitostí ako aj pre nesprávne uvedené RPMN (keď žalovaný nezapočíta do RPMN odmenu za poskytnuté služby z doplnkovej zmluvy) považoval za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, žalobca bol povinný vrátiť žalovanému iba poskytnutú istinu úveru. Keďže zaplatil viac bez toho, aby žalovaný mal na túto sumu nárok, ide v tejto časti o bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať, no keďže tak dobrovoľne neučinil, domáha sa žalobca svojho nároku cestou súdu.

V nadväznosti na žalovaným predloženú špecifikáciu platieb upravil žalobca žalobu zo dňa 13.04.2018 a zobral ju späť v časti 174,90 Eur.

4. Žalovaný v rámci dupliky v podstate zopakoval argumentáciu obsiahnutú vo vyjadrení k podanej žalobe, a preto ju súd opätovne neuvádzal. Na viac žalovaný uviedol, že o oznámenie veriteľa o schválení úveru neobsahuje žiadne nové skutočnosti; po právnej stránke ide o dokument, ktorý ma informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov v bode 6. Zmluvy. Taktiež popieral tvrdenia žalobcu, že dohoda o poskytovaní služieb je neprijateľnou podmienkou. Žalobca tiež neuviedol na základe čoho by mal byť neplatný právny úkon dohody o poskytovaní služieb. Ak žalobca nemal záujem o poskytnutie služieb, nemusel uzavrieť dohodu poskytovaní služieb. Samotná dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by nemal záujem o poskytnutie služieb. Žalobca nepreukázal absenciu zákonných náležitostí ani nesprávne uvedenú RPMN. K odplate podľa dohody o poskytnutí služby v spojení s povinnosťou zápočtu do výšky RPMN dával žalovaný do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018: „Odvolačí súd sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný mal do základu pre výpočet výšky RPMN započítať žalobcom namietanú sumu 215,75 Eur ako plnenie v zmysle dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere ... Je potrebné uviesť, že žalobca pri podpisovaní dohody o poskytnutí služby ... musel presne vedieť, prečo túto dohodu a za akých podmienok podpisuje. Nešlo pritom o žiadne povinnosti, ktoré by mu žalovaný nanucoval alebo podsúval, pretože sa mohol rozhodnúť, že o odklad splátok záujem nemá ... Z obsahu dohody pod bodom 8. zmluvy a jej umiestnenia na poslednej strane zmluvy o revolvingovom úvere nesporne vyplýva, že sa jednalo o samostatný právny úkon, oddelený od predmetu zmluvy, keďže poskytnutie revolvingového úveru na tejto dohode o odklade splátok žiadnym spôsobom nezáviselo.“

Nakoľko žalobca vzal žalobu späť v časti sumy 174,90 Eur, žalovaný súhlasil so zastavením konania v tejto časti. Vzhľadom na to, že procesné zavinenie na zastavení konania je na strane žalobcu, žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v zastavenej časti konania. Vo zvyšnej časti žiadal žalovaný žalobu zamietnuť.

5. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

6. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu v časti istiny vo výške 174,90 Eur späť pred prvým pojednávaním, súd konanie v tejto časti zastavil.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP a contrario, tak, že žiadna zo strán nemá v zastavenej časti nárok na náhradu trov konania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že v ustanovení § 256 CSP je zakotvená zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie konania. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. V danom prípade však súd dospel k záveru, že žiadnej zo strán sporu nemožno pričítať zavinenie na zastavení konania. V tomto smere súd poukazuje na samotný obsah žaloby, kde žalobca žiadal uložiť povinnosť žalovanému predložiť úhrady žalobcu, nakoľko žalobca nimi nedisponoval. Až po predložení týchto úhrad bolo možné ustáliť výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v dôsledku čoho žalobca zobral späť žalobu v časti istiny 174,90 Eur. Vzhľadom na uvedené súd o trovách konania v zastavenej časti rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

9. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na termín 03.10.2018, na ktorý riadne včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného.

10. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe ako aj na všetkých svojich vyjadreniach.

11. Právny zástupca žalovaného sa v celom rozsahu sa pridržal doterajších tvrdení uvedených vo vyjadrení zo dňa 27.04.2018 a 27.07.2018. Navrhol, aby súd žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

12. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: výpismi z účtu zo dňa 30.07.2015 a 30.01.2014, listom žalovaného zo dňa 14.07.2015 o zaslaní splátkového kalendára, splátkovým kalendárom zo dňa 29.04.2016, listom žalovaného zo dňa 29.04.2016 o zaslaní splátkového kalendára, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 10.01.2014, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 10.01.2014, oznámením o zosplatnení zo dňa 26.12.2016, potvrdeniami o úhrade na č.l. 21-26, prehľadom splácania na č.l. 54, súhrnnými informáciami o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013 a zistil nasledovný skutkový stav:

13. Žalobca uzatvoril dňa 10.01.2014 so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038902, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur. Poskytnutý úver sa žalobca zaviazal splatiť spolu s úrokom v 36 mesačných splátkach vo výške 70,20 Eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 45 %, pri priemernej RPMN 45,94% s tým, že žalovaný mal celkovo zaplatiť 2.527,20 Eur, poskytnutá čiastka revolvingu mala byť vo výške 850,67 Eur, pri predpokladanej RPMN 39,82%, ročnej úrokovej sadzbe 45,01%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.684,80 Eur. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru ako aj zmluva o revolvingovom úvere boli vyhotovené vo forme formulárovej zmluvy. Súčasťou formulárovej zmluvy bolo poučenie dlžníka o tom, že v prípade uzavretia dohody o poskytovaní služieb veriteľ poskytne dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Za to sa zaviazal dlžník uhradiť odplatu vo výške 253,84 Eur. Dňa 10.01.2014 oznámil žalovaný žalobcovi ako dlžníkovi, že bol schválený úver - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038902 s tým, že schválená výška úveru predstavuje 1.500,- Eur, ktorý mal žalobca splácať v 36 mesačných splátkach po 70,20 Eur s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 11.02.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 11.01.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 11. deň, ročnou RPMN úveru 44,96%, s priemernou RPMN nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 45,94%, celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť 2.527,20 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa dohody o poskytnutí služby 253,84 Eur.

14. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 10.01.2014 zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, na základe ktorej žalovaný reálne poskytol žalobcovi úver vo výške 1.246,16,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 70,20 Eur. Rovnako nebolo sporné, že žalobcovi bol následne poskytnutý revolving v sume 696,83 Eur, a teda žalovaný poskytol žalobcovi celkom sumu 1.942,99 Eur. Nebolo sporné ani to, že žalobca uhradil žalovanému v splátkach celkovo sumu 2.438,60 Eur.

15. Žalobca sa v konaní (po čiastočnom späťvzatií žaloby) domáhal zaplata 495,61 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odôvodňoval tým, že zmluva o úvere, na základe ktorej mu bola poskytnutá suma vo výške 1.942,99 Eur (1.246,16 Eur titulom poskytnutého úveru a 696,83 Eur titulom revolvingu), neobsahovala podstatné zákonné náležitosti zmluvy o úver vyžadované v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá skutočnosť mala za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, pričom suma 495,61 Eur mala predstavovať rozdiel medzi sumou zaplatenou žalobcom 2.438,60 Eur a poskytnutým úverom 1.942,99 Eur.

16. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

18. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrými mravom.

19. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

20. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

21. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

22. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

24. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

27. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

28. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

30. Podľa § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania

31. Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

33. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

34. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

35. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

36. Podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobie, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

37. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

38. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

39. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

40. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa

41. Podľa § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou

poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

42. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zo strany žalovaného bola zmluva o poskytnutí revolvingového úveru č. 8500038902 podpísaná dňa 10.01.2014 a žalobca ju podpísal dňa 09.01.2014. Vzhľadom k tomu, že údaje v bodoch 5 a 6 zmluvy sú zhodné (okrem údajov o výške RPMN, ktorý však nie je vecou dohody, ale výška RPMN vyplýva z ostatných dohodnutých parametrov zmluvy), je potrebné uviesť, že žalovaný návrh na uzavretie zmluvy žalobcu akceptoval, a teda medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobcovi finančné prostriedky vo výške 1.500,- Eur, ktoré mal žalobca splácať v pravidelných 36 mesačných splátkach vo výške 70,20 Eur. Zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu ako aj predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný reálne poskytol žalobcovi úver vo výške 1.246,16 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 36 mesačných splátkach po 70,20 Eur. Následne bol žalobcovi poskytnutý revolving v sume 696,83 Eur, a teda žalovaný poskytol žalobcovi celkom sumu 1.942,99 Eur. V konaní nebolo sporné, že žalobca uhradil žalovanému v splátkach celkovo sumu 2.438,60 Eur.

43. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení § 2 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver v rámci svojho podnikania a žalobca pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038902 je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a má podobu štandardnej formulárovej zmluvy typickej tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane a spotrebiteľ, vzhľadom na formulárovú predtlač, jej obsah nemôže žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť, to isté platí aj o dohode o poskytnutí služby, ktorá mala akcesorický charakter vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere č. 8500038902 a túto je podľa názoru súdu rovnako potrebné posudzovať v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. či obsahuje všetky podstatné náležitosti.

44. V danom prípade súd dospel k záveru, že bola dodržaná písomná forma zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zmluva bola uzavretá na základe návrhu žalobcu v podobe žiadosti žalobcu ako dlžníka o poskytnutie úveru zo dňa 09.01.2014 vyjadreného v bode 5 a prijatím návrhu dlžníka zo strany žalovaného dňa 10.01.2014 vyjadrené v bode 6 zmluvy. Medzi návrhom a prijatím návrhu nie je (okrem už spomínanej RPMN) žiaden podstatný rozdiel v dôsledku ktorého by bolo možné toto prijatie návrhu považovať za nový návrh, s ktorým by žalobca ako navrhovateľ zmluvy nesúhlasil. Pokiaľ však ide o oznámenie veriteľa o schválení revolvingového úveru dlžníkovi zo dňa 10.01.2014, toto súd považoval za jednostranný právny úkon zo strany žalovaného.

45. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva vrátane dohody o poskytovaní služieb musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však súd zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/, písm. j/, písm. k/, písm. y/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

46. V zmluve, resp. dohode je uvedená iba výška mesačnej splátky 70,20 Eur. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť

aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalovaný neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalovaného považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

47. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti súd konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona, však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 70,20 Eur spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov.

48. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 71/2017, ktorý uviedol, že „v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2015 v ods. 17 súd vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutiami krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou

vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013. V danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.“

49. K argumentácii žalovaného k otázke potreby členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 05.09.2018, sp. zn. 11Co/200/2017, podľa ktorého „text zákona v aktuálnom znení je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. februára 2018). Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy) síce bolo transponovať smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ bolo v rozpore s článkom 10 ods.2 smernice (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017), avšak do „konfliktu“ sa zákon so smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej bolo konštatované, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Zámer zákonodarcu transponovať smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený ale (zákonodarca) tak urobil nad rozsah smernice a až následne bol označeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie konštatovaný rozpor, ktorý aktuálne (zákonodarca) zosúladiť zákonom (zák. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018 (termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádza slovami „frekvenciu splátok“). Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z. z. so súčasťou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods.2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z., vyjadril (po prvýkrát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno prekenuť výkladom,

že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ len spresňuje, čo splátka zahrňuje (porov. iný záver uznesenie NSSR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25). Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). Novelou (zákonom č. 568/2007 Z. z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 OZ. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ). Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch. z.) Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka (viď článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

50. Rovnako z úverovej zmluvy a dohody o splátkach nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v dohode. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splatiť. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V zmluve o revolvingovom úvere doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru ani nie sú uvedené. Pokiaľ žalovaný poukazoval na zmluvné dojednania, ktoré mali tvoriť súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, pričom z uvedených dojednaní z čl. 4 ods. 4.5 malo vyplývať, že dátum splatnosti poslednej splátky je zároveň termínom konečnej splatnosti, súd sa s týmto arumentom nestotožnil. V spotrebiteľských vzťahoch nie je prípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zahrnuté do zmluvných dojednaní, na ktoré samotná zmluva len odkazuje, a to jednak práve s ohľadom na spotrebiteľskú povahu vzťahu a zároveň s odkazom na kogentne vyžadovanú písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Písomná forma je zachovaná, ak je zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom všetkými jej účastníkmi. Zmluvné dojednania by nemali obsahovať ustanovenia, ktoré predstavujú dohodu o zákonom stanovených náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj preto, že bežný spotrebiteľ nepredpokladá úpravu pre neho najvýznamnejších skutočností týkajúcich sa základných podmienok spotrebiteľského úveru v menej prehľadných dojednaniach.

51. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, podľa ktorého údaj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Obdobne podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010).

52. Napokon súd neprihliadol ani na špecifikáciu doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, na ktorú žalovaný poukazoval v súvislosti s oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko toto oznámenie žalovaného o schválení úveru nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou, ale ide o jednostranný právny úkon zo strany žalovaného (ako súd už vyššie uvádzal).

53. Absencia náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch spolu s chýbajúcim rozpisom splátok na istinu, úroky a poplatky spôsobuje, že úverová zmluva sa v zmysle § 11 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúčinnú a bez poplatkov.

54. Ďalej podľa názoru súdu absentuje náležitosť § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v zmluve uviedol ročnú úrokovú sadzbu vo výške 45%. Podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska zistených na internetovej stránke NBS, v mesiaci január 2014 bola priemerná úroková sadzba u spotrebiteľských úveroch od 1 do 5 rokov poskytovaných bankami 12,91 %. Je evidentné, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy zo dňa 10.01.2014, sa jedná o viac ako trojnásobné prekročenie tejto priemernej úrokovej sadzby. Je pritom všeobecne známe, že subjekty poskytujúce úvery z vlastných zdrojov, vyžadujú úroky vyššie než úroky požadované bankami v danom čase. Miera tohto prekročenia, v ktorej sú ešte úroky požadované nebankovými subjektmi akceptovateľné, však nesmie prekročiť rámec dobrých mravov. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 26/2011, v zmysle ktorého „pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni "zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“.

55. Obdobne súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľné a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností“. Súd tiež zdôraznil, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať.

56. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy t.j. ku dňu 10.01.2014, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, sa zahrňovali údaje i o tých subjektoch finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Výška obvyklej odplaty musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov upravených § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

57. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti a nemennosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, či dlžník uzatvára zmluvu v situácii preňho nepriaznivej. Preto v súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presiahne úrokovú mieru v dobe dojednaní, obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

58. V danom prípade úrok dojednaný v zmluve zo dňa 10.01.2014 prekročil 100 % priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami v danom čase. Podľa ustálenej judikatúry súdov sú úroky akceptovateľné, pokiaľ neprekročia práve dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami. Vyššie úroky sú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd aj v danej veci úrok dojednaný v predmetnej zmluve považuje za úrok v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom k tomu ustanovenie úverovej zmluvy v časti dohodnutých úrokov za neplatné.

59. Napokon v súvislosti s dohodou o poskytovaní služieb súd konštatuje, že ide o typickú formulárovú zmluvou, ktorú uzatvorili strany sporu, a to žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Jedná

sa o služby, ktoré sú viazané na samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby bola v dohode uvedená sumou 253,84 Eur. Súd je toho názoru, že dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalobcom ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalobcu, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Predmetom dohody mal byť záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení určitých podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnuté služby. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka súd uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

60. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa).

61. Zo samotného znenia dohody je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním „nadštandardných“ služieb. V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Takúto dohodu súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.

62. V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.02.2016, sp. zn. 15Co/39/2016, podľa ktorého „dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom), tak takáto možnosť bola viac menej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú neprimerané, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom.“

63. Žalovaný nepreukázal, že v prípade dohody a poskytovaní služieb sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalobca uzavrieť nemusel. Vzhľadom na celkový charakter predmetnej dohody ako aj výšku odplaty za služby, nemožno takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Ako bolo uvedené vyššie, zámerom takejto dohody je jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za

spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100% sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v neposlednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

64. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že z pôvodne dojednanej výšky úveru 1.500,- Eur bola žalobcovi reálne poskytnutá iba suma 1.246,16 Eur. Uvedená skutočnosť mala v konečnom dôsledku vplyv na výšku RPMN. V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že v žiadosti o poskytnutie úveru bola uvedená iba predpokladaná výška RPMN 45% a následne v bode 6 - údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu je RPMN uvedená vo výške 44,96 %. Napokon v oznámení veriteľa o schválení úveru zo dňa 10.01.2014 je RPMN uvedená tiež vo výške 44,96 %. Predmetné údaje o RPMN, ktoré sú jednak v žiadosti o poskytnutie úveru a následne v oznámení veriteľa o schválení úveru uvedené v rozdielnych výškach, pôsobia zmätočne, ktorá skutočnosť už sama o sebe nezodpovedá zákonnej úprave o ochrane spotrebiteľa. Zmyslom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť výhodnosť jednotlivých poskytovaných produktov, pre ktorú skutočnosť má rozhodujúci význam aj údaj o RPMN. Nakoľko žalovaný uviedol spotrebiteľovi pri podpise žiadosti o schválení úveru a následne v oznámení o schválení úveru rozdielne údaje o RPMN, nemožno takýto postup žalovaného považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

65. Na viac žalovaný pri výpočte RPMN nezohľadnil skutočnosť, že žalobcovi bol poskytnutý úver v skutočnosti len vo výške 1.246,16 Eur, kedy RPMN bola vypočítaná zo sumy 1.500,- Eur, čím žalovaný znemožnil dosiahnuť žalobcovi reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúci skutočnosti. Z výpočtu RPMN pre spotrebiteľský úver vyplýva, že pri výške úveru 1.246,16 Eur s pravidelnou splátkou 70,20 Eur, dobe splácania 36 mesiacov, pri splatení celkovej sumy 2.527,20 Eur skutočná RPMN predstavuje 68,89%. Skutočnosť, že žalovaný výšku RPMN vypočítal nie z reálne poskytnutej sumy 1.246,16 Eur, ale zo sumy 1.500,- Eur, spôsobila, že v úverovej zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho sa úver v zmysle § 11 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Napokon aj skutočnosť, že výška RPMN pri poskytnutí spotrebiteľského úveru nebola uvedená v samotnej žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru (kde bola uvedená len predpokladaná výška), ale až následne v oznámení veriteľa o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ako jednostranného právneho úkonu) spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

66. Súd v tomto smere tiež poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017 podľa ktorého RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN., nakoľko obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

67. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tieto údaje chýbajú, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN a zároveň údaj o RPMN je rozdielny v zmluve o revolvingovom úvere a v oznámení veriteľa o schválení revolvingového úveru, a preto súd aj z tohto dôvodu dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovaným bol bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že súd posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch pre nesplnenie náležitostí uvedených v odôvodnení tohto rozsudku, bližšie sa nevyjadril k (ne)splneniu všetkých namietaných náležitostí, nakoľko to s ohľadom na doposiaľ uvedené odôvodnenie nepovažoval za potrebné.

68. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že zmluva o úvere vrátane na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver v sume 1.246,16 Eur je bezúročná a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca poskytnutý úver vrátane revolvingu (696,83 Eur) v celom rozsahu splatil, a to vo výške 2.438,60 Eur. Žalobca sa v konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia (po čiastočnom späťvzati žaloby) v sume 495,61 Eur ako rozdiel medzi skutočne zaplatenou sumou úveru a výškou úveru poskytnutou žalovaným. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca svoj nárok titulom bezdôvodného obohatenia odvodzoval zo skutočnosti, že úver poskytnutý na základe zmluvy od žalovaného je bezúročný a bez poplatkov, a teda vznikol mu nárok na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému poskytol nad rámec požičanej istiny. V danom prípade, keďže súd dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 10.01.2014 nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti spotrebiteľského úveru, ktorá skutočnosť má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 495,61 Eur je dôvodný, a preto žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

69. Pokiaľ ide o ďalšie námietky strán sporu v konaní, súd sa nimi nezaoberal. V tomto smere súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

70. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie.